

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Betreft: Overzicht internationale maatregelen

Overzicht maatregelen tegen woekerhandel bij doorverkoop tickets Denemarken, Ierland, België, VK, Duitsland, Nederland en Frankrijk

Land	Denemarken	Ierland	België	Verenigd Koninkrijk	Duitsland	Nederland	Frankrijk
Soort maatregel	Wet: Act on the resale of tickets to cultural and sporting events.	Wet: Sale of tickets Act 2021.	Wet: Wet van 30 juli 2013 betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen.	Wet: Consumer Rights Act 2015, hoofdstuk 5.	Zelfregulering.	Geen maatregelen. Een eerder afgewezen wetsvoorstel (kamerstuknr. 31461) is hieronder uitgewerkt.	Wet: Loi du 27 juin 1919 portant répression du trafic des billets de théâtre.
Inhoud maatregel	Tickets mogen voor niet meer dan de originele verkoopprijs worden doorverkocht, tenzij er overeenstemming is bereikt met de organisator van het evenement.	Tickets van door de overheid aangewezen evenementen (locaties) mogen niet worden doorverkocht boven de originele verkoopprijs.	De primaire verkoper moet prijs duidelijk op ticket vermelden. Tickets mogen vervolgens voor niet meer dan die oorspronkelijke verkoopprijs worden doorverkocht.	Verplichte vermelding van o.a. oorspronkelijke ticketprijs bij doorverkoop van tickets via secundair ticketverkoopplatform. Informatieplicht geldt voor secundaire ticketplatform zelf. Doorverkoop is toegestaan, tenzij dat is uitgesloten in de overeenkomst	Primaire ticketverkopers kunnen een clause bij ticket opnemen die bepaalt dat ticket voor niet meer dan 25 procent bovenop nominale waarde mag worden doorverkocht. Ook staan tickets soms op naam en dan mogen ze helemaal niet worden doorverkocht.	Tickets kunnen door een professionele verkoper worden doorverkocht voor een hogere prijs dan de ticketprijs, tenzij dat kennelijk onredelijk is. De prijsverhoging wordt kennelijk onredelijk geacht indien deze meer bedraagt dan 20% bovenop de oorspronkelijke prijs.	Tickets mogen in beginsel niet voor een hogere prijs dan de originele ticketprijs worden doorverkocht en ook niet zonder toestemming van de originele verkoper. Het ministerie van OCW kan echter organisaties aanwijzen die tickets voor maximaal 20 procent bovenop de originele prijs mogen doorverkopen. Dit is uitgewerkt in een besluit.

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Betreft: Overzicht internationale maatregelen

				tussen verkoper en koper.			
Handhaving	Privaatrecht en Strafrecht	Strafrecht	Privaat-, straf- en bestuursrecht Privaatrecht: consument kan het teveel betaalde terugvorderen als onverschuldigde betaling.	Straf- en bestuursrecht , onder meer door middel van een boete van max. £ 5.000.	Privaatrecht	Privaatrecht Handhaving gaat via consument. Het betreft dwingend recht. Koper kan daarom overeenkomst vernietigen. Als reeds is betaald, dan kan koper bedrag terugkrijgen o.g.v. onverschuldigde betaling.	Strafrecht Openbaar ministerie kan boetes opleggen variërend in hoogte tussen 16 en 500 oude Franse francs specifiek voor doorverkoop (ook eenmalig) van theaterkaartjes en 15.000-30.000 euro voor <i>stelselmatige</i> doorverkoop van sport- of culturele evenementen in algemene zin. Handhaving verloopt via aangifte bij het openbaar ministerie.
Effectiviteit	Er is geen jurisprudentie om effectiviteit aan te tonen. Wel verwijst de contactpersoon naar een uitspraak van	Effectief t.b.v. de in Ierland gevestigde doorverkopers. "Full compliance from primary and secondary ticket sellers." Geen negatieve feedback van consumenten, venue	Effectief t.b.v. in België gevestigde doorverkopers, maar problematisch om te handhaven buiten de Belgische landsgrenzen.	Onbekend/geen informatie over gekregen.	Geen informatie over effectiviteit bekend, want daar wordt geen onderzoek naar gedaan vanuit de overheid.	Inschatting door EK was weinig effectiviteit vanwege ontbrekend straf-/publiekrechtelijk handhavingsmechanisme.	De hofzaak die op dit moment loopt tussen Frankrijk en Viagogo laat zien dat landsgrensoverschrijdende handhaving problematisch is.

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Betreft: Overzicht internationale maatregelen

	<p>een advocaat van de 'Deense consumentenraad' dat de regels voor kaartverkoop duidelijk zijn, maar de autoriteiten - zowel in Denemarken als in de EU - zouden meer kunnen doen om de regels te handhaven. Hierin ligt ook een rol voor de Deense consumentenraad om ervoor te zorgen dat verkoopplatforms meer dan nu aan de regels voldoen en dat het voor de autoriteiten gemakkelijker wordt om de regels te handhaven.</p>	<p>operators or event organisers.</p>				<p>Daarnaast bestaat het probleem dat het uitgaat van een kennelijke onredelijke ticketprijs waarvoor doorverkocht wordt. In NL wordt het oordeel t.a.v. (on)redelijkheid overgelaten aan de markt.</p>	
--	---	---------------------------------------	--	--	--	---	--

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Betreft: Overzicht internationale maatregelen

Internationale werking conform internationaal privaatrecht

De doorverkoop van tickets geschiedt op grond van een (koop)overeenkomst. Binnen de EU geldt hiervoor de Rome I-verordening.¹ Dat betekent op hoofdlijnen het volgende (uitzonderingen worden niet benoemd). Indien er sprake is van een consumentenovereenkomst (dus een overeenkomst tussen een consument en een verkoper die handelt in de uitoefening van bedrijf of beroep), is het recht van toepassing van het land waar de consument zijn gewone verblijfplaats heeft, indien de verkoper daar zijn commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit (artikel 5 Rome I). Indien er geen sprake is van een consumentenovereenkomst, is het de vraag of een rechtskeuze is gemaakt of niet. Bij een rechtskeuze wordt de overeenkomst beheerst door het recht dat de partijen hebben gekozen (artikel 3 Rome I). Indien geen rechtskeuze is gemaakt, wordt de overeenkomst beheerst door het recht van het land van de verkoper (artikel 4 Rome I).

Voorbeeld: indien een Spaanse ticketdoorverkoper een ticket verkoopt aan een Nederlandse consument, dan is Nederlands recht van toepassing. Indien een Spaanse ticketverkoper doorverkoopt aan een professionele Nederlandse ticketdoorverkoper, dan is Spaans recht van toepassing, tenzij een rechtskeuze is gemaakt voor het Nederlandse recht.

Ontwikkelingen binnen Europese Unie (Rechtszaak C-190/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Unie is op 17 februari 2023 een verzoek om een prejudiciële beslissing binnengekomen (zaak C-190/23; Frankrijk vs. VGG ENTERTAINMENT INC). De volgende prejudiciële vragen zijn voorgelegd:

1. Moet artikel 56 VWEU aldus worden uitgelegd dat het de nationale autoriteiten toestaat een wettelijke regeling toe te passen die voortvloeit uit artikel 1 van de Franse wet van 27 juni 1919 tot bestrijding van de handel in theaterkaartjes en het bij wet van 12 maart 2012 ingevoegde artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht, voor zover deze bepalingen tot gevolg hebben dat, behoudens bepaalde uitzonderingen, de wederverkoop of het faciliteren van de wederverkoop van op de primaire markt gekochte toegangsbewijzen tussen Europese natuurlijke of rechtspersonen uit twee verschillende lidstaten wordt verboden?
2. Moeten de artikelen 56 en 52 VWEU en de daarmee samenhangende dwingende redenen van algemeen belang aldus worden uitgelegd dat de nationale autoriteiten op de grondslag van een wettelijke regeling die voortvloeit uit artikel 1 van de Franse wet van 27 juni 1919 tot bestrijding van de handel in theaterkaartjes en het bij wet van 12 maart 2012 ingevoegde artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht, beperkingen mogen toepassen die niet geschikt lijken te zijn om de aangevoerde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en de consumentenbescherming, doeltreffend te verwezenlijken of die onevenredig zouden zijn gelet op alternatieve maatregelen die zouden kunnen worden overwogen?
3. Moet artikel 49, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het toestaat dat aan de plegers van een overtreding van het bij de Franse wet van 12 maart 2012 ingevoegde artikel 313-6-2 van het wetboek van

¹ Verordening (EG) Nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I).

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Betreft: Overzicht internationale maatregelen

strafrecht geldboeten van ten hoogste 15 000 EUR en, in geval van recidive, ten hoogste 30 000 EUR worden opgelegd, gelet op het belemmerende karakter van de ingevoerde wettelijke regeling en de geringe ernst van de gepleegde feiten?

4. Moeten het rechtszekerheidsbeginsel, dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend als algemeen beginsel van het Unierecht, en artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het legaliteitsbeginsel inzake delicten en straffen is neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staan aan de handhaving van artikel 1 van de Franse wet van 27 juni 1919, dat de betrokkenen niet in staat stelt te weten of zij gesubsidieerde dan wel in prijs verlaagde toegangsbewijzen verkopen of overdragen, terwijl deze omstandigheid hun strafrechtelijke aansprakelijkheid fundeert, en de justitiabelen bovendien niet in staat stelt de hun opgelegde straf precies te kennen, aangezien deze wordt uitgedrukt in oude Franse franken zonder uitdrukkelijke verwijzing naar de toepasselijke bepalingen?
5. Moeten het rechtszekerheidsbeginsel, dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend als algemeen beginsel van het Unierecht, en artikel 49, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het legaliteitsbeginsel inzake delicten en straffen is neergelegd, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan de toepassing van artikel 313-6-2 van het Franse wetboek van strafrecht, dat leidt tot onzekerheid bij de persoon die de gelegenheid of de faciliteiten biedt voor de verkoop van toegangsbewijzen voor een evenement of optreden en die niet kan weten of de verkoper al dan niet de toestemming van de producent, de organisator of de houder van de exploitatierechten heeft verkregen, terwijl het begrip „organisator” niet duidelijk wordt omschreven in de toepasselijke bepalingen?
6. Draagt artikel 313-6-2 van het Franse wetboek van strafrecht bij aan een hoog niveau van consumentenbescherming zoals dat wordt nagestreefd door het Unierecht en is neergelegd in artikel 38 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gelet op het feit dat deze strafbepaling het mogelijk maakt om speculatie met toegangsbewijzen door onbevoegde tussenpersonen te bestrijden?
7. Is het bij artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht ingevoerde verbod op de wederverkoop van toegangsbewijzen door een persoon die niet de organisator of producent van het optreden is of iemand die daartoe zijn toestemming heeft gekregen, niet in strijd met het in het Unierecht neergelegde mededingingsbeginsel (artikelen 101 tot en met 109 VWEU)?
8. Wordt bij artikel 313-6-2 van het wetboek van strafrecht geen met artikel 106, [lid] 1, VWEU strijdig uitsluitend recht aan organisatoren van evenementen toegekend door deze organisatoren een monopolie op de verkoop van hun toegangsbewijzen te verlenen?